

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 53/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. Ch., bytom S., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom obce Stráňavy pri vybavovaní jeho podaní z 22. júla a 9. augusta 2002 a pri povolení stavby zimnej záhrady a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. Ch. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2003 doručená sťažnosť JUDr. J. Ch., bytom S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom obce Stráňavy (ďalej len „obec“) pri vybavovaní

jeho podaní (sťažnosti a žiadosti) z 22. júla a 9. augusta 2002 a pri povolení stavby zimnej záhrady „v stavebnom konaní L. Š., S.“.

Zo sťažnosti a pripojených dokladov vyplýva, že sťažovateľ podaním z 22. júla 2002 oznámil starostovi obce „porušenie ústavných práv občanov a základnej listiny ľudských práv“ a požiadal ho o prijatie opatrení proti stavebníkovi L. Š. a následne podaním z 9. augusta 2002 žiadal aj „o dočasné pozastavenie stavebných prác“. V sťažnosti uviedol, že obec nepostupovala v súlade so zákonom a doposiaľ sťažnosť nebola vybavená, že obec ako stavebný úrad nepovažovala za potrebné požiadať ho ako vlastníka bytu bývajúceho nad stavebníkom o vyjadrenie k stavbe zimnej záhrady, nezakročila podľa zákona proti stavebníkovi, aby zabránila účinkom nadmerného hluku, nedoručila mu rozhodnutie o povolení stavby, a tým mu znemožnila, aby mohol podať námietky a obrátiť sa v prípade potreby na príslušný súd. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že „nemá iný súd, na ktorý by sa mohol obrátiť na ochranu svojich základných ústavných práv a Listiny základných práv a slobôd. Nemohol som uplatniť opravné prostriedky, ktoré mi zákony SR dávajú, najmä zákon o správnom a stavebnom konaní, keď mi neboli doručené rozhodnutia o povolení stavby a nebolo vydané rozhodnutie o zastavení búracích prác“.

Sťažovateľ ďalej pripojil oznámenie prokurátorky Okresnej prokuratúry v Žiline z 3. decembra 2002, podľa ktorého „po preskúmaní s vecou súvisiaceho spisového materiálu ako i všetkých skutočností uvádzaných vo Vašom podnete som zistila porušenie príslušných ustanovení Staveb. zákona ako i Zák. o správnom konaní a na tieto porušenia som reagovala upozornením prokurátora v zmysle § 28 Zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre“. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že „lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je dodržaná, nakoľko protiprávny stav pretrváva i po uplynutí 30 dňovej lehoty ktorú stanovil prokurátor, na odstránenie protiprávneho stavu“.

Sťažovateľ nakoniec žiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 70 000 Sk a zároveň navrhol rozhodnúť o tom, aby obec „doručila sťažovateľovi všetky rozhodnutia o prípustnosti stavby L. Š. (...) a odborné stanoviská v zmysle správneho a stavebného zákona“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu (...) (ods. 1). Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie na mieru ustanovenú zákonom (ods. 3).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Predmetom sťažnosti sú namietané porušenia základných práv zaručených v označených článkoch ústavy postupom obce, ktorá podľa tvrdenia sťažovateľa ako „stavebný úrad“ v rozpore so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov neprizvala sťažovateľa za účastníka stavebného konania, nepožiadala ho ako vlastníka bytu bývajúceho nad stavebníkom o vyjadrenie k stavbe (zimnej záhrady), nezakročila proti stavebníkovi, aby zabránila nepriaznivým účinkom nadmerného hluku, nedoručila mu rozhodnutie o povolení stavby, a tým mu znemožnila, aby mohol podať námietky a obrátiť sa v prípade potreby na príslušný súd.

Podľa § 250 ods. 2 a § 250b ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku žalobu v správnom súdnictve môže podať aj osoba, „s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo“ (§ 250 ods. 2), resp. žalobu môže podať aj ten, „kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať“, v takomto prípade „súd overí správnosť tohto

tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe“ (§ 250b ods. 2).

Pretože rozhodnutie o stavebnom povolení nie je z preskúmania súdov v správnom súdnictve vylúčené, resp. „stavebné povolenie je rozhodnutím orgánu verejnej správy, zákonnosť ktorého preskúmajú výlučne všeobecné súdy“ (II. ÚS 27/94), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ má v správnom súdnictve podľa cit. ustanovení Občianskeho súdneho poriadku na ochranu svojich základných práv, ktorých porušenie namietal predmetnou sťažnosťou, účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2003